

# KRATKOČASNIK



glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško  
šolsko leto 2018/19, 13. maj 2019, številka 4, letnik VIII

**Najlepših pet**

**Mesto starega veka**

**Marčevski pohod na Šmohor**

**Dnevnik čisto pravega šolarja**

**Izdelovanje nakupovalnih torb ...**

**Plesna skupina Šik Pik**

**Igraj se z mano**

**Še vedno kdaj napišemo kakšno razglednico**

**Skuhajmo pravljico**

# KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 13. maj 2019, številka 4, letnik VIII

**Odgovorna urednica:** Tanja Drolec

**Uredništvo:** Lara Pavčnik, Claudio N. Tonkli, Eva Simonič, Svit Nemeč, Nika Buček, Julija Teršek, Ajla Šišić, Matej Iršič, Katarina Maček, Ivana Brglez, Mija Razboršek, Tjaša Brglez, Jernej Pototčnik, Živa Mešel, Enej Vodusek, Pia Privšek, Tim Kreže, Eva Štavn

**Naslovnica:** Klara Gradič

**Podlaga strani:** Špela Videc



Didaktično gradivo je na voljo pod licenco  
Creative Commons  
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje  
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško





POTOPIS

## Najlepših pet

**Cinque Terre oziroma po naše Pet vasic je območje petih vasi, vrezanih v stene skal, v katere noč in dan udarjajo valovi Sredozemskega morja. To območje pripada Italiji, zaradi česar je italijanski narod zelo ponosen. Imajo tudi veliko drugih znamenitostih, zaščiteneh pod Unescom. Vasi naj bi se razvile približno v 11. stoletju, ko so se prvi kmetje umaknili piratom v bolj nedostopne predele domovine. Tako so se v preteklosti ukvarjali s kmetijstvom. Enako je tudi danes. Doma in po svetu so najbolj znani po izvrstnem redečem vinu, ki naj bi bilo po ljudskem izročilu vredno samega kralja, po sladkih pomarančah in malo manj sladkih limonah. Vedno bolj se ukvarjajo tudi z turizmom.**

Naš edinstven izlet se je začel z odhodom iz hotela, v katerem smo prespali. Osebjem je bilo zelo prijazno, čeprav njihova angleščina ne bi bila v ponos čisto vsakemu učitelju angleškega jezika, a so se zelo trudili pri komunikaciji. Tudi sobe so bile lepo urejene. Po besedah našega receptorja naj bi pot do železniške postaje, kjer naj bi nadaljevali pot z vlakom, trajala peš približno dvajset minut, a se je malo uštel, saj je naš pametni telefon pokazal uro hoje. Zato smo se raje vrnili do hotela in se do postaje odpravili z avtom. V avto je sedla celotna moja družina, s katero sem odšla na pot, in sicer moja starša in mlajši bratec Luka. Vožnja ni trajala dolgo v primerjavi s tem, kako dolgo pot smo opravili, da smo prišli do teh krajev. Italijani so znani po sunkoviti in temperamentni vožnji, a na severnem delu države, v katerem so Cinque Terre, vpliv mnogo bolj temperamentnega juga še ni tako močan. Prispeli smo do parkirne hiše pod železniško postajo, ki je izgledala dokaj novo in modernizirano. Kupili

smo karte za vlak do Petih vasic, saj je to edina možna pot do tega zgodovinskega bisera. Rahlo smo bili pozni, zato smo morali kar pohiteti, da nismo zamudili vlaka. Pot poteka skozi veliko tunelov, a ko so se končali, se je odprl prelep pogled na prelepe pečine in morje. Na vlaku ni bilo toliko domačinov, kolikor nas je bilo turistov, ki smo pričakovali strmeli skozi okna vlaka in čakali, da se bo odprl pogled na znamenite italijanske vasice, vrezane v živo skalo. Poleg slikovitih naselij so se razprostirali tudi ogromni sadovnjaki in vinogradi. Prispeli smo v zadnjo od petih vasic. Večina ljudi se je tam izkrcala in začela raziskovati vasico ter njene skrivnosti. Svojo pot smo začeli čisto pri obali. Potem smo nadaljevali po tlakovani stezici, ki je vodila po hribčku do nekaj razglednih točk in do mestnega pokopališča. Italijanska pokopališča so nekoliko drugačna od naših, saj so kot nekakšni zidovi, ki so dovolj debeli za luknjo, v kateri se skriva krsta. Izgleda malo srhljivo. Ljudje, ki so v teh stenah

počivali že kar nekaj desetletij, niso imeli tako zapuščenih pokopališč, kot bi morda pričakovali. To verjetno pomeni, da Italijani verjetno zelo spoštujejo svoje prednike in zanje skrbijo še kar nekaj let, ko zapustijo naš svet. Na spomenikih so bile tudi sličice ljudi, ki so počivali v teh kamnitih posteljah. Na teh sličicah sem opazila, da imajo ljudje tega območja nekakšne skupne značilnosti. Na primer zelo veliko ljudi je imelo širok spodnji del čeljusti. Počasi smo zapustili vzpetino, ki vas deli na dva dela. Odpravili smo se v drugi del vasi, kjer se je vse skupaj zdelo bolj živo in z domačini pobarvano. Malo smo se razgledali in ugotovili, da je vas čisto ob morju. Po krajšem sprehodu smo si zaželeli še eno italijansko specialiteto espresso oziroma kratko kavo. To smo si privoščili v majhni kavarni, ki je pokala po šivih zaradi dobre kave željnih domačinov. In potem smo bili tukaj mi, ki smo v lokalu delali samo gnečo, bili smo dokaj zmedeni. Še dobro, da moja mama zna italijansko in se je za naše naročilo dogovorila znotraj pri točilnem pultu. Natarica je bila dokaj nemirna, verjetno zaradi gneče. A smo vseeno dobili odlično kavo. Domačini se za razliko od natarice niso dali motiti turistom. To je zelo dobro, saj je v poletnih mesecih tukaj ogromno turistov in bi se, če bi bili preveč v skrbeh, verjetno že pogrizli od nivoze. No, mi smo za obisk izbrali hladnejše mesece in se tako nismo gnetli med turisti. Kljub ne preveč poletnim temperaturam smo sedeli zunaj in v miru pili kavo. Tako se nam je spet začelo muditi in smo to čudovito vasico hitro zapustili in se z vlakom odpravili v naslednjo.

Iz vlaka, na katerega smo se vkrcali, smo izstopili na naslednji postaji. To je bila manjša vasica. V manjši prodajalni spominkov smo poprosili za zemljevid vasi. Prodajalka nas je dokaj nezainteresirano pogledala, nam izročila zemljevid in se nazaj potopila v svoje globoke misli. Včasih človek naleti na koga, ki je vstal z levo nogo in trenutno sovraži ves svet. Ta železniška postaja je bila na vrhu hriba nad vasico, v katero smo se z veseljem spustili. Tu je bilo stanje še bolj radoživo kot v prejšnji vasici, saj so prodajalci stali po vsej vasi, se pogovarjali z



domačini in naključnim turistom prodajali izdelke. Glavna posebnost te vasice je, da se spusti čisto do morja in da je glavni trg čisto ob morju. Njegov razgled se razprostira na pečine, ki svoje vrhove špičijo visoko v nebo. V celoti te pečine, kjer se le da pokrivajo sadovnjaki in vinogradi. Včasih so celo obdelovalne površine na tako nedostopnih mestih, da jih morajo obdelovalci pripeti na jeklenico, da je varno in da se do njih pripeljejo s čolni. Tam smo si tudi privoščili slaščice.

Naš posladek tokrat je bil kozarček, napolnjen z gosto smetanasto peno. Med različnimi plastmi te pene so bili različni prelive, kot so čokolada, pistacija ... Po mojem mnenju sladica ni bila tako dobra, kot je izgledala. Bila je pretežka. Medtem ko smo sede na pomolu jedli sladico iz plastičnih lončkov, smo se pogovarjali o tem, kako je vsak milimeter zemlje obdelan. Kljub temu jim nikoli ni bilo lahko. Skozi generacije so se izmenjevala različna težavna obdobja. Prizadele so jih na primer hude bolezni, ki so uničile celoten pridelek, bile so hude suše in mnoge druge nevšečnosti. A se kljub temu niso vdali in so se vedno pobrali.

Počasi smo odhajali, saj se je naš vlak hitro približeval. Tako smo se ozrli tudi na vasico. Hiše so bile tako gosto skupaj, da se je človek vprašal, kako ljudje sploh pridejo v svoj dom. A so si tudi za to izmislili rešitev. Med hišami so ozki prehodi, majhni tuneli in podobne stvari.

Tako smo bili že skoraj na železniški postaji in sem pomislila: To je res raj na Zemlji, ki bi ga moral videti čisto vsak. Prav tako moramo mi, ki smo ta kraj obiskali, poskrbeti zanj in paziti, da se ohrani za naslednje generacije. Da bodo lahko uživale v tej lepoti. Upam, da si bodo prihodnji turisti bolje ogledati ta kraj, kot sem si ga jaz, saj sem med svoje oči in prelepa obličja, kjer se človeško delo in narava lepo prelivata v celoto, vedno rinila objektiv fotoaparata. Menim, da lahko lepe slike kraja, ki smo ga obiskali, najdemo tudi na internetu in ko smo tam, preprosto uživamo v kraju in z ljudmi, ki nas obdajajo.

**Lara Pavčnik**

## POTOPIS

**Mesto starega veka**

**Rim je glavno mesto Italije, ki ima več prebivalcev kot Slovenija. Vatikan je najmanjša država na svetu, leži v Rimu in ima komaj 800 prebivalcev. Septembra sem šla s teto na izlet, saj sem dobila to potovanje kot darilo.**

Potovanje smo začeli v večernih urah, ko smo vstopili na avtobus v Ljubljani in se odpeljali. Vozili smo se celo noč. Na avtobusu sem spala, ko pa sem se zbudila, smo bili že na obrobju Rima. Imeli smo čas za zajtrk in se odpeljali v Rim.

Najprej smo si ogledali najmanjšo državo na svetu. Šli smo v baziliko sv. Petra, a pred vstopom so nas pregledali. V cerkev ne smeš vstopiti v kratkih hlačah in rokavih. Cerkev je ogromna, s kupolo na vrhu. Krasijo jo vitražna okna, kar ji da poseben čar. Naprej smo odšli do ogromnega gradu z velikim angelom na vrhu, zato se tudi imenuje Angelski grad. Zraven je tudi Angelski most, ki smo ga prečkali. Prišli smo do vodnjaka, imenovanega Piazza Navona. Na sredi vodnjaka je visok steber, ki je bil tudi značilen za Rimljane. Podoben steber je tudi pred Panteonom. To zgradbo so izdelali že nekaj let pred našim štetjem. Na vrhu je ogromna kupola z luknjo na sredini. Izdelana je iz enega kosa kamna. Potem smo imeli čas za kosilo. Jedla sem tipične italijanske testenine.

Pot smo nadaljevali do znamenite fontane Trevi – je najlepša znamenitost Rima. Tam je bila velika gneča, a sem se vseeno prebila do vode, da sem vanj lahko vrgla kovanec. Tam imajo tudi najboljši sladoled. Za konec dneva sva s teto opazovali dogajanje s Španskih stopnic.

Z avtobusom smo se odpeljali v hotel izven mesta, kjer smo imeli tudi večerjo. Naslednje jutro smo že zgodaj odšli k baziliki sv. Pavla – ogromna preprosta cerkev in tudi bolj prazna.

Najbolj znano rimsko gledališče je Kolosej. Ta je že rahlo v ruševinah. Blizu njega je tudi kip volkulje z dvojčkoma Romulom in Remom. Spet smo imeli čas za kosilo in jedla sem okusno, krhko pico. V trgovini sem si tudi kupila spominke. Naš čas v Rimu se je iztekel in morali smo oditi nazaj domov. Do doma smo se vozili kar dvanajst ur in prispeli smo v zgodnjih jutranjih urah.

Za obisk Rima je dobro znati italijansko. Dobro je tudi, da greš na kosilo v stranske ulice, saj ob znamenitostih odšteješ ogromno denarja.

*Julija Teršek*

## POTOPIS

**Nepričakovan izlet**

**Sarajevo je glavno in največje mesto Bosne in Hercegovine. Nahaja se ob reki Miljacki, in sicer na desnem bregu Bosne, to je v vzhodnem delu sarajevsko-zeniške doline. Pobudo za potovanje je dala mami, saj je želela malo počitka zase. Na pot sva se odpravili zgodaj zjutraj, saj sva želeli kar najbolje izkoristiti dan v najlepšem mestu.**



Potovali sva z avtom, v katerem je bilo kup stvari. Pot je hitro minila, ker sva se pogovarjali o vojni in atentatu, ki se je zgodil v Sarajevu. Mami je

govorila o tem, kako je pisec Ivo Andrić leta 1973 napisal besedilo o Sarajevu, njegovi zgodovini, ampak ni mogel niti domnevati, da bodo dvajset let kasneje videli Sarajevo povsem drugače, da bodo sarajevske ulice mesto nove vojne. Ko sva prispeli v Sarajevo, sva se odločili, da bova nekaj pojedli. Odšli sva v najbolj znano »ćevabdžinico«, tja, kjer so najbolj okusni čevapi. Sarajevo je po njih tudi znano. Ko sva pojedli, sva šli v najbolj znano ulico, na Baščaršijo. To je kulturno in trgovinsko središče, najlepši predel Sarajeva, ki

leži v vzhodnem koncu mesta. Potem sledi glavna Gazi-Husrevbegova mošeja, pravim glavna, ker so džamije dobesedno na vsakem koraku. Potem sledi čudovita katedrala Srca Jezusovega in nič manj lepa ter velika pravoslavna cerkev. Potem sva odšli do Večnega ognja, ki je spomenik vojski in civilnim žrtvam druge svetovne vojne. Ko sva končali ta obisk, sva odšli k reki Miljacki, ki je znana po vsem Sarajevu. Ob reki Miljacki je ploščad, ki je posvečena Gavrilu Principu, članu Mlade Bosne, ki je ustrelil in ubil Franca Ferdinanda in njegovo ženo ter dal povod za prvo svetovno vojno. Ko se je noč počasi spustila, sva se odločili iti na Avazov ovalni stolp, da bi videli

luči Sarajeva. Še nikoli nisem videla tako lepega mesta.

Za konec, kaj naj napišem za Sarajevo, mesto, ki je bilo oblegano 1.425 dni in me je pustilo v enem dnevu brez daha? Mogoče zaradi vojne. Ne vem, zakaj, ampak Sarajevo ima tisti sarajevski duh, prijaznost Sarajlij. V tem mestu kljub vojni živijo vse verske skupine in vsi se medsebojno spoštujejo. Sarajevo so opevali pesniki, tudi sodobne pesmi govorijo o njem. Kemal Monteno je napisal: »Bilo gdje da krenem, tebi se vraćam, svi me putevi tebi vode, s nekom čežnjom na svijetla tvoja, Sarajevo ljubavi moja!«

*Ajla Šišić, foto [www.getbybus](http://www.getbybus)*

## DOŽIVLJAJSKI SPIS

### Na potepu

**Zgodilo se je lani. Po šoli sem šel domov in čez nekaj časa so mi pri vratih pozvonili Nik, Ana in Hanija. Vprašali so me, če grem z njimi na igrišče. Ura je bila približno tri popoldne. Mami še ni bilo doma, zato sem sestri Viti rekel, naj ji pove (ko bo prišla domov), da sem šel s prijatelji na igrišče. In smo šli.**



Nik je imel s sabo žogo, zato smo se lahko igrali. Ampak nismo se igrali dolgo. Rekli so, da gredo še po Niko, jaz pa sem šel zraven. Šli smo mimo njive in skozi gozd, nato do travnika. Ana in Hanija sta imeli s sabo kolo, jaz in Nik sva bila peš. Ker je bil travnik, do katerega smo prišli, v hrib, Ana in Hanija nista mogli iti. Rekli sta, da gremo skupaj po drugi poti, ampak midva z Nikom sva želela po bližnjici. Ko sva prišla mimo travnika, sva hitro nadaljevala. Šla sva le še po cesti skozi gozd, nato pa malo v hrib in nato do Nikine hiše. Pozvonim enkrat, pozvonim dvakrat in nato še tretjič, pa si misliva, Ana in Hanija

imata prste vmes. Seveda, poklicali sta Niko, naj gre hitro po drugi poti. Morala sva nazaj. Bila sva že utrujena in počasi sva hodila domov. Vendar sva zdaj šla po drugi poti, da ne bi na travniku komu spodrsnilo. Hodila sva še dlje, kot sem si mislil. Nazaj sva prišla mimo cerkve sveti Krištof. Nik je pod cerkvijo šel domov, jaz pa sem nato odšel po gozdu navzdol. Prišel sem na cesto in hodil še približno dve minuti. Ko sem le prišel domov, je bila ura že okrog pol osmih zvečer. Mislil sem si: »Joj, mami ne bo ravno vesela. Mislim, niti vprašal je nisem, če lahko grem, za piko na i pa se vrnem ob pol osmih zvečer. Joj, joj, joj!« Preden sem pozvonil, se je mimo moje hiše pripeljala Hanija. Rekel sem, naj se ustavi. Prišel sem do nje in jo vprašal, zakaj sta z Ano poklicali Niko, naj gre, preden prideva do nje midva z Nikom. Rekla je, da zato, ker sva ju pustila sami. No, saj je imela prav. Šla je naprej, jaz pa nazaj do vrat. Pozvonil sem in kot se mi je zdelo, mami ni bila ravno vesela.

Naučil sem se, da moram za vsako podobno stvar najprej vprašati mamo oziroma starše. Lahko bi si kaj naredil, pa se mami niti sanjalo ne bi.

*Svit Nemec, risba Matej Iršič*



PLANINCI

## Marčevski pohod na Šmohor

Planinci sicer tudi pozimi nismo počivali, a vendar je prvi spomladanski pohod nekaj posebnega. Toplo pomladansko sonce nas je že zjutraj pobožalo s svojimi žarki in napovedalo prekrasen dan, ki bi ga bilo škoda preživeti doma.

Zbrali smo se pred gasilskim domom Laško in pošteno »pljunili v noge«, saj nam začetna strmina ni prav nič prizanašala. Nato se je pot nadaljevala bolj umirjeno, klepetavo in sproščeno. Kar naenkrat se je pred nami »odprlo« in že smo bili na travniku tik pod Šmohorjem. Manjkalo nam je le še nekaj deset metrov, ko smo zagledali planinsko kočo. Malce smo se okrepčali, potem pa hitro nadaljevali z nogometom in igranjem na igralih. Takšna pot nas pravih planincev res ni utrudila. Med igro nas je prekinila nova oskrbnica,

ki nam je pripravila pomfri, pijačo in domač jabolčni zavitek. Letos se je Planinsko društvo Laško še posebej potrudilo in vsakemu od nas podarilo majico.

Dopoldne je v dobri družbi in lepem vremenu čisto prehitro minilo in čas je bil za vrnitev v dolino. Po poti navzgor in navzdol pa nismo samo klepetali, temveč smo čas tudi izkoristili za čištilno. Nedeljo smo odlično izkoristili in se nasičeni s svežim zrakom in z novo energijo odpravili domov.

*Vesna Obrez, Mina Čibej in Urška Wiegeler*





## DNEVNIK ČISTO PRAVEGA ŠOLARJA

### Običajen dan med letom

*Zjutraj vstanem, pozajtrkujem, se oblečem in pripravim za odhod v šolo. Večino dni pa se name dere še mami, češ, zakaj sem tako počasen, če ne vem, da se ji mudi v službo, naj malo pohitim ... Pač običajno jutro verjetno vsake družine, v kateri mama hodi v službo. Ne vem pa, zakaj se ati nikoli tako ne razburja. Hmm ... dobro vprašanje.*

*Pouk ponavadi začnemo karseda mirno, razen če že zjutraj česa ne ušpičimo in ima učiteljica že pred 8. uro zjutraj monolog in pridigo o primernem obnašanju v šoli. Le kdo bi ji zameril. Priznam, da se včasih res nemogoče obnašamo in razmišljam, kako to, da že ni pobrala svojih stvari in odšla iz razreda. Verjetno z to, ker nas ima rada in si želi, da bi se imeli lepo ter da bi se med sabo spoštovali. Pa še prav ima. Prijatelji so zelo pomembni.*

*Počasi mi želodec že začenja sporočati, da je v pomanjkanju in bo čas za malico. Kooooočnooo, saj mi gre črka s že pošteno na živce. Zavoj v levo in potem še v desno in spet v levo. Ko gledam učiteljico, kako elegantno in hitro jo zapiše na tablo, izgleda čisto preprosto, ko pa sam primem svinčnik v roke, pa ... katastrofa. Bolj kot gledam, bolj so moje črke podobne zvijajoči se kači po nevidnem drevesu kot lepi črki s. Pa saj bom natreniral do naslednjič.*

*Malica. Verjetno najboljši del dneva poleg kosila. Sedim s prijateljem, jem in debatiram o zelo pomembnih stvareh, kot so manjkajoče številke pri Vodni maniji ali če bo količinsko dovolj kock za vse moje ideje, ki jih nameravam uresničiti med igro.*

*Med igro se nekajkrat skregamo med sabo, vendar se hitro spet pobotamo in nadaljujemo, če zaradi drugega ne, že zaradi tega, ker vidimo, kako učiteljica pogleduje proti nam in čaka, ali bo morala pristopiti ali ne.*

*Nadaljujemo s poukom in zvonec oznani, da je čas za podaljšano bivanje ter kmalu za odhod domov.*





## Dan pred plavalnim tečajem

***Danes nas je učiteljica totalno presenetila z novico. Jutri bomo imeli plavalni tečaj. Ali sem prav slišal? Plavalni tečaj? Koooončnoooo.***



*Komaj čakam, da bo konec pouka, da lahko povem mami in atji, kako poseben dan bo jutri. In ne samo dan. Cel teden bo tako. Ob vsej tej razburjenosti hitim govoriti, kaj vse potrebujem in česa ne in kaj nas vse čaka. Moja dva verjetno mislita, da se mi je čisto zmešalo. Ampak ne morem povedati, kako se veseliiiiim. Popoldne pripraviva z mami vse potrebno. Čas je za večerjo in spanje. Seveda pred*

*spanjem še enkrat preverim, če imam še vedno vse v torbi, in ležem v posteljo. Dobim poljub za lahko noč in čakam, da me premami spanec. Ležim, gledam v zrak, srce mi divje razbija, v trebuhu me nekaj črviči. Le kaj bi to bilo, če pa se tako veselim jutrišnjega dne? Na trenutke me preletijo čudne misli, ker vem, da še ne znam dobro plavati. Mi bo kdo pomagal? Kaj če bo pretežko in ne bom zmogel? Od vseh misli me je naenkrat zmanjkalo.*

## Plavalni tečaj

***»Zbudi se, vstati bo treba, dobro jutro.« Zasllišim znan glas. Dvignem se in že oddrvim v kopalnico. Nikoli ni bilo lažje vstati kot danes. In tudi mamica se nič ni jezila, ker sem bil hiter kot blisk in sem jo dejansko jaz čakal, da se je uredila do konca. Res ne vem, kaj je počela takooo dolgooo. Nekajkrat sem ji celo rekel, naj malo pohiti, da se nama mudi. Mogoče bolj za hec kot zares.***

*V šoli so se vsi pogovarjali samo še o plavanju in tečaju in komaj smo čakali, da nas avtobus odpelje do Thermane. Sploh se ne spomnim, kako smo se preoblekli v kopalke, saj sem se cel tresel, ko sem zaslišal učiteljčin glas: »Naredite kolono, da gremo proti bazenu.« V trenutku smo stali kot bi bili v vojaški šoli in že smo korakali v notranjost. Tam so nas pričakali še trije plavalni učitelji in nas razdelili v skupine. Plavanje se je začelo. Ves strah je izginil, saj smo začeli z zabavnimi igrami v vodi. Delali smo vaje za pravilno gibanje rok in nog pri plavanju in kot bi mignil, smo že*



*čofotali vsak na svoj način po bazenu sem in tja. Za nagrado smo lahko šli celo na tobogan, ki je še dodatno polepšal naš plavalni tečaj. Prijetno utrujeni in polni novih vtisov smo odšli pod tuš in počakali, da nas avtobus odpelje nazaj v šolo. Čeprav marsikdo ni priznal, smo bili od vsega kar precej utrujeni.*

*Zvečer sem kar padel v posteljo, a hkrati sem že komaj čakal na nov dan in nove dogodivščine na bazenu.*

***Čisto pravi šolar***



PŠ DEBRO

## Izdelovanje nakupovalnih torb iz starih majic

V četrtek, 7. marca, smo pri likovni umetnosti dobili obisk. Obiskali sta nas predstavnici iz Centra ponovne uporabe Vojnik, da bi izvedli likovno delavnico Na plac. Učenci so iz starih majic izdelali nakupovalne torbe. Po izvedbi so napisali svoje vtise. Objavljamo zapisa dveh učencev.

Nisem vedela, da lahko iz stare majice naredimo tako priročno stvar. Bila sem ponosna, da mi je uspelo narediti tako lepo torbo. Z veseljem jo bom uporabila. Imela sem se zelo lepo.

*Nika Buček*

Delali smo torbice iz starih majic. Potrebovali smo majice in škarje. Naučil sem se šivati. Delali smo po navodilih. Odrezali smo rokave majice. Nato smo spodnji del narezali na trakce in jih zavezali. Vsak je svojo torbo okrasil z dodatki. Moja torba je bila zelo lepa. Bilo je super.

*Claudio Ndlovu Tonkli*

PŠ VRH

## Spomladansko ustvarjanje

Pomladi se razveselimo tudi zato, ker odnese zimsko sivino in prinese pisane barve travniških cvetlic. Mi pa z veseljem poprimemo za čopiče in ustvarjamo.



*Klaudija Košenina*



PŠ VRH

## Plesna skupina Šik Pik

Veselili smo se plesa in učenja novih plesnih koreografij. Letos imamo tudi pri nas plesno skupino Šik Pik, ki jo obiskujejo učenci od 1. do 6. razreda.

NIS

## Igraj se z mano



Tudi v letošnjem šolskem letu smo se odločili, da bomo sodelovali na likovnem natečaju **Bodi umetnik na temo Naša dediščina**. Sodelovali so vsi učenci prilagojenega programa.

Neža, Erion, Nikolaj in Klemen so prejeli tudi posebna priznanja za likovna dela, ki so jih ustvarili. Čestitamo!

Po končanem natečaju omenjena razstava potuje po številnih mestih po Sloveniji in tujini. Naši pridni učenci so pripravili razstavo v Hiši



generacij, Knjižnici Laško in matični šoli v oddelkih prilagojenega programa.

*Valentina Gartner*



NIS

## Dvanajsto državno likovno srečanje osnovnih šol s prilagojenim programom

V OŠ Dragotina Ketteja v Novem mestu smo se 3. aprila z dvema učencema OŠ Primoža Trubarja Laško, Leo Gorjup in Erionom Rrahmanijem, udeležili 12. državnega likovnega srečanja osnovnih šol s prilagojenim programom.

Učenci iz vse Slovenije so slikali domišljjsko sliko – Svet gorjanskih škratov. Naša učenca sta pri svojem slikanju uporabila tempero, tuš in

akvarelne barvice. Po končanem srečanju sta sledila podelitev priznanj za vse udeležence ter izbor prvih treh zmagovalnih slik.

*Maja Klevže*

MŠ LAŠKO

## Woopki

V 3.b-razredu smo se letos odločili, da bomo zavihali rokave in se potrudili, da bomo celo leto pridni in ustvarjalni.

Tako smo se prijavili na natečaj Woop Trampolin parka v Ljubljani za najboljšo Woop maskoto. Zbrali smo kar nekaj odpadne embalaže in začeli lepiti, barvati, delati v skupini. Seveda smo bili za svoje delo nagrajeni in dobili vstopnice za skakanjeeeeeeeee. Hvala vsem, ki ste glasovali za nas.

*Ana Cestnik*

*Trampolin park Woop je največji tovrsten park v Sloveniji. Obiskovalcem nudi edinstveno doživetje skakanja in breztežnosti. Je prostor za zabavo, druženje in aktivno preživljanje prostega časa.*





MŠ LAŠKO

## Še vedno kdaj napišemo kakšno razglednico

**V tednu, ko praznujemo slovenski kulturni praznik, smo odšli v slovenski parlament.**

Sodelovali smo pri kulturni prireditvi v državnem svetu. Otroci so na razglednice zapisali simbolna sporočila, ki so jih nato po pošti poslali najvišjim slovenskim političnim in kulturnim predstavnikom. Sporočili smo jim, da smo

ponosni na naš slovenski jezik in da kljub vsem elektronskim medijem še vedno radi napišemo kakšno razglednico, nanjo nalepimo znamko in ju pošljemo po pošti. Čudovita izkušnja, ki nam bo za vedno ostala v lepem spominu.

*Vesna Potočnik in Ana Petek*





## TURISTIČNI KROŽEK

### Zlato priznanje na državnem tekmovanju Turizmu pomaga lastna glava

V torek, 9. aprila, je turistični krožek na državnem tekmovanju Turizmu pomaga lastna glava v Velenju za turistične spominke Neki 'z Laškiga prejel zlato priznanje.

Kot prejemniki zlatega priznanja smo se 24. aprila udeležili zaključnega festivala v Mariboru, kjer smo se potegovali za turistične nagrade. Tema letošnjega tekmovanja je bila Turistični spominek mojega kraja.

Domislili smo se imena, ki izhaja deloma iz našega narečja, je pa tudi inovativno ime, ki doda naši skupini in turističnim spominkom neko drugačnost ter zanimivost.

Naš cilj je bil, da s pomočjo anket ugotovimo, katere spominke in izdelke najraje kupujejo Laščani, ko obišejo druge kraje kot turisti, in katere kupujejo turisti v Laškem. Laščane in naključne obiskovalce Laškega smo anketirali, kar nam je pomagalo pri idejah za spominke.

Naš drugi cilj je bil, da bi bila turistična ponudba Laškega še bolj pestra in bogata. Povezali smo se z različnimi ljudmi v Laškem in okolici, ki se

ukvarjajo z izdelovanjem izdelkov, in sicer z željo, da bi v svojo ponudbo uvrstili tudi spominke, ki jih bomo mi izdelali.

Iz anket smo ugotovili, da turisti največ kupujejo uporabne izdelke, zato so vsi naši spominki uporabni in povezani z Laškim in njegovimi znamenitostmi. Izdelani so iz lokalnih materialov in jih ni v ponudbi laških spominkov.

Izdelali smo namizno družabno igro, bonbone iz lokalnega medui, ki smo jih poimenovali medolinke, domače čaje iz posušenih zdravilnih zelišč, nabranih v bližnji okolici, lesene čajne žličke, magnetne, predpasnike in zapestnice z motivi, povezanimi z Laškim.

Vse skupaj smo opremili z zgodbo, ki povezuje naše turistične spominke. Najbolj smo ponosni na družabno igro Laško v malem. Temelji na tem, kako skozi zabavo spoznati naše mesto, saj je

sestavljena iz zabavne igralne plošče in poučnih vprašanj. V knjižici Zgodba o Laškem so zajeti odgovori na vprašanja, ki se pojavljajo v igrici.

Oblikovali smo tudi logotip, ki je na vseh spominkih in predstavlja našo blagovno znamko.

Na tekmovanju smo sodelovali Alina Brižič, Jure Golob, Tjaša Gorišek, Mihaela Herman, Nadja Janež, Maruša Maček, Dominik Medved, Blaž Novak, Lara Pavčnik, Julija Teršek iz 9. razreda, Anja Jančič iz 5. razreda ter Nik Zorko in Nejc Zdovc iz 4. razreda ter mentorice Anita Drnovšek, Mojca Povše in Slavica Šmerc.

*Slavica Šmerc*



## LIKOVNO USTVARJANJE



*Katarina Maček*

MŠ LAŠKO

## Moj dežnik je lahko balon in Hišica iz kock Ele Peroci malo drugače

Tri dekleta iz 3.b-razreda so sama na računalnik natipkala svoje zgodbice.

Jelka je potrkala na moja vrata. Spustila sem jo naprej in ji ponudila nekaj za pod zob. Nato sva si šli ogledat Ljubljano. Na travniku sva zagledali hišico iz kock. Zraven hišice so bili kokoš, mačka in dimnikar. Mačka nama je spredla šal, da naju ni zeblo, kokoš zlato jajce, da nama je svetilo v temi, dimnikar pa nama je podaril gumb. Šal je bil čaroben in je potolažil vse, ki so bili žalostni. Jajce nama je svetilo, gumb nama je prinesel srečo. Nekega dne se je hišica podrla in ko sva jo

zgradili nazaj, je en kos manjkal. Odšli sva na pot. Šli sva skozi temen gozd. Ovili sva si šal čarobnosti, ker sva bili zaskrbljeni in žalostni. Jelka je v roki držala zlato jajce, da nama je svetilo v temi, jaz pa sem držala gumb, da bi imeli kaj sreče. Ko sva prišli iz gozda, sva pristali v pravljичni deželi, polni škratov, kraljičen in vitezov. In tam je bila kocka. Napotili sva se proti domu in v hišici iz kock živeli srečno do konca svojih dni.

**Ivana Brglez**

*Jelka je moja sosedica in živi v hišici iz kock. Potrkala je na moja vrata. Vprašala sem jo, če si lahko z njenim letečim dežnikom greva ogledat Ljubljano. Z dežnikom sva poleteli nad Ljubljano. Ustavili sva se v*



*slaščičarni in jedli sladoled. Potem sva šli v Woop trampolin park, kjer sva skakali. Vrnili sva se domov. Jelka me je povabila k sebi domov. Tam sem srečala kokoš, muco in dimnikarja. Skupaj smo se igrali. Ko se je zvečerilo, sem žal morala domov, ampak smo se dogovorili, da se bomo naslednji dan spet videli.*

**Mija Razboršek**

Nekoč sem živela v hišici iz kock. Imela sem prijateljico Jelko, ki je imela rumen dežnik. Nekega dne sva se igrali na travniku. Opazili sva psa, ki se je zaletel v hišico iz kock. Ob tem se je izgubilo nekaj kock. Jelka je razprla dežnik in poleteli sva nad mestom, da bi poiskali psa in našli kocke. Videli sva sladkorno deželo. Nisva se

ji mogli upreti, zato sva nabrali veliko sladkarij zase in za svoji družini. Šli sva nazaj in iskali psa. Videli sva kokoš, ki nama je dala zlato jajce, če bova lačni, prišla je še mačka. Dala nama je nit, da bova znali priti iz gozda. Dimnikar nama je dal gumba, da si ju prišijeva za srečo. Našli sva kocke in psa. Ta nama je pomagal zgraditi hišico.

**Tjaša Brglez**

**Risba: Jernej Potočnik**



## KNJIŽNICA PŠ DEBRO

**Skuhajmo pravljico!**

**Peto srečanje šolske knjižničarke in otrok iz debrskega vrtca je bilo 6. februarja v šolski knjižnici. Uvodne minute smo posvetili pogovoru o slovenskem kulturnem prazniku in Francetu Prešernu.**



Pravljíčno urico sem začela s Pesmico o kruhku Vide Brest. Ker je bil na tabli narisán velik rdeč lonec, iz katerega se kadi, so otroci ugibali, o čem bo govorila pravljica, ki jo bodo poslušali. Po nekaj predlogih sem povedala, da bom prebrala pravljico Majde Koren Skuhaj mi pravljico. Otroci so pridno poslušali. Po branju sem kazala ilustracije v slikanici in ob njih spraševala otroke, ki so z odgovori dokazali, da so si veliko zapomnili. Nato smo se pogovarjali o tem, kako bi oni skuhali pravljico, kakšen lonec in katere sestavine bi uporabili. Zanimivih receptov za pravljice je bilo kar nekaj. Srček, glavni junak v pravljici, je bil zelo izbirčen, zato sem otroke povprašala, kaj to sploh pomeni in ali so tudi oni izbirčni. Večina jih je rekla, da niso, s čimer pa se vzgojiteljice niso popolnoma strinjale.

Z živahnim pogovorom smo sklenili naše druženje in se že veselimo nove pravljice v šolski knjižnici PŠ Debroy.

*Lidija Toplišek*

Vzela bi velik lonec. V njega bi dala makarone, čokoladni sladoled, meso, čokolino in veselje. Ta pravljica bi bila zelo dobra. **(Ina)**

V rdečem loncu bi skuhal juho, špagete, zelje in krompir. Mislim, da bi bilo zelo dobro. **(Benjamin)**

Nisem izbirčen, ker pojem, kar je za kosilo. Rad imam zelenjavo. **(Lenart)**

## GREGORJEVO

**Gregorčki tudi v Debru**

**V petek, 8. marca, smo tretješolci izvedli pravo delavnico izdelovanja ladjic in čolničkov. Učenci so lahko izbirali med različnimi materiali in si po svoji zamisli izdelali čolniček.**

V nedeljo, 10. marca, smo se zbrali pred kulturnim centrom v Laškem, kjer so svoje ladvice spustili v Savinjo. Dogodek je organiziral Stik Laško.

Na gregorjevo je po starem (julijanskem) koledarju godoval sv. Gregor, ki luč v vodo vrže in oznani začetek pomladi oziroma prvi pomladni dan. Pri nas velja tudi za slovenski praznik zaljubljenecv. Prav sv. Gregor je tisti, po katerem je praznik dobil ime. Šlo je za svetnika Gregorja Velikega, ki je bil rojen okrog leta 540 v Rimu in je veljal za idealnega papeža ter cerkvenega

učitelja. Ko je veljal še star, julijanski koledar, je godoval 21. marca, ki danes velja za prvi pomladni dan. Praznovanje njegovega godu se je z uvedbo gregorijanskega koledarja v 16. stoletju preneslo na 12. marec.

Tisti, katerih delo je bilo vezano na sveče in petrolejke, so jih na ta dan spustili po vodi, saj jih v naslednjih mesecih niso več potrebovali. Ta običaj je v nekaterih delih Slovenije živ še danes. Na predvečer gregorjevega tako imenovane gregorčke – plovila s svečkami, ki so vsako leto bolj barvita in izvirna – ljudje spuščajo v vodo.

*Lidija Podmenik*



PŠ VRH

## Čarodej Andrej

Tradicionalno pa nas ob pomladnem času obiše tudi čarodej Andrej. Ponovno nas je očaral z novimi triki. Vsakemu učencu pa je za spomin podaril prav poseben balon.



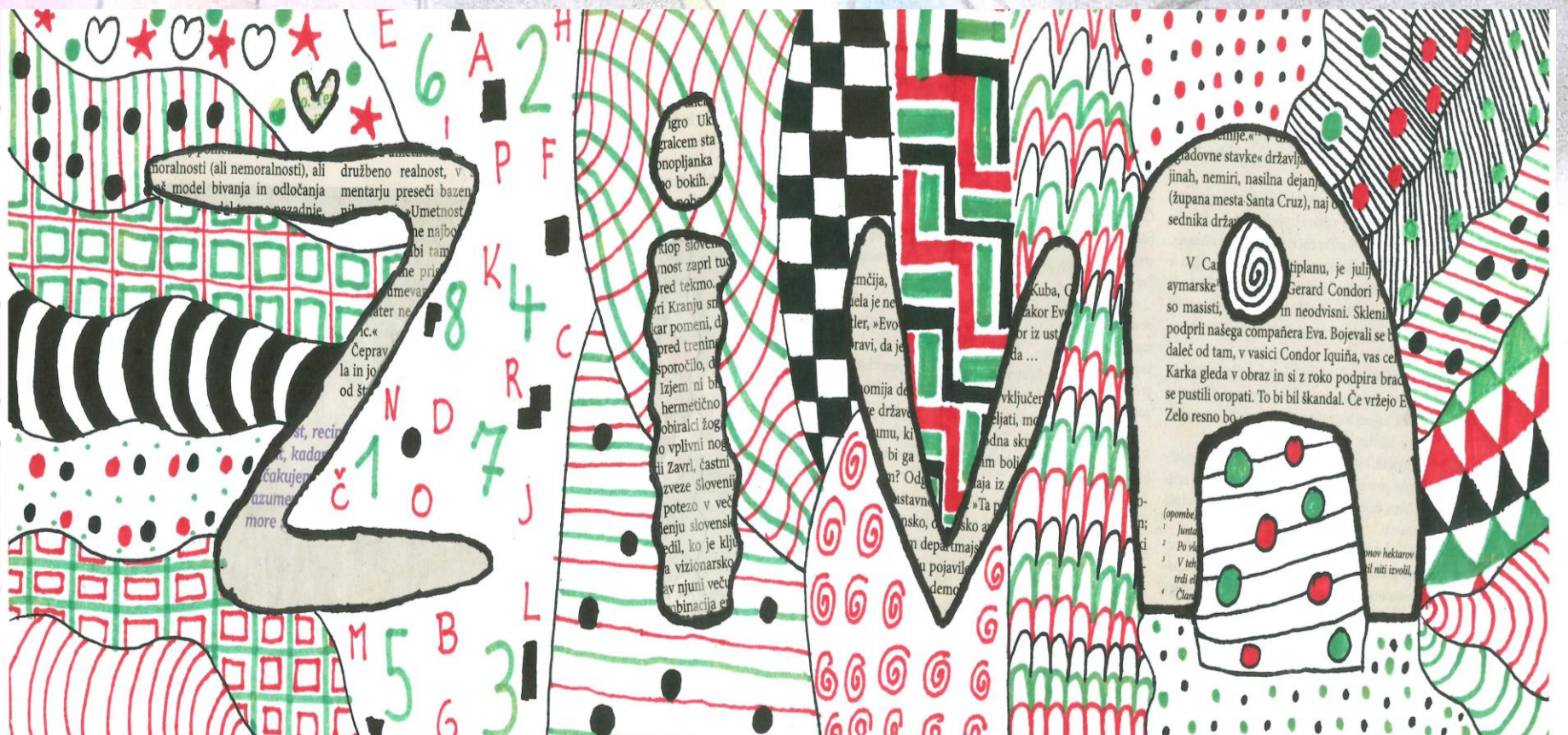
## Prireditev ob materinskem dnevu

Z dramatizacijo, plesom, petjem, glasbenimi točkami, rožicami in lepimi besedami smo se ob materinskem dnevu zahvalili mamicam, babicam, tetam in sokrajankam kraja Vrh nad Laškim.



*Klaudija Košenina*

## LIKOVNO USTVARJANJE



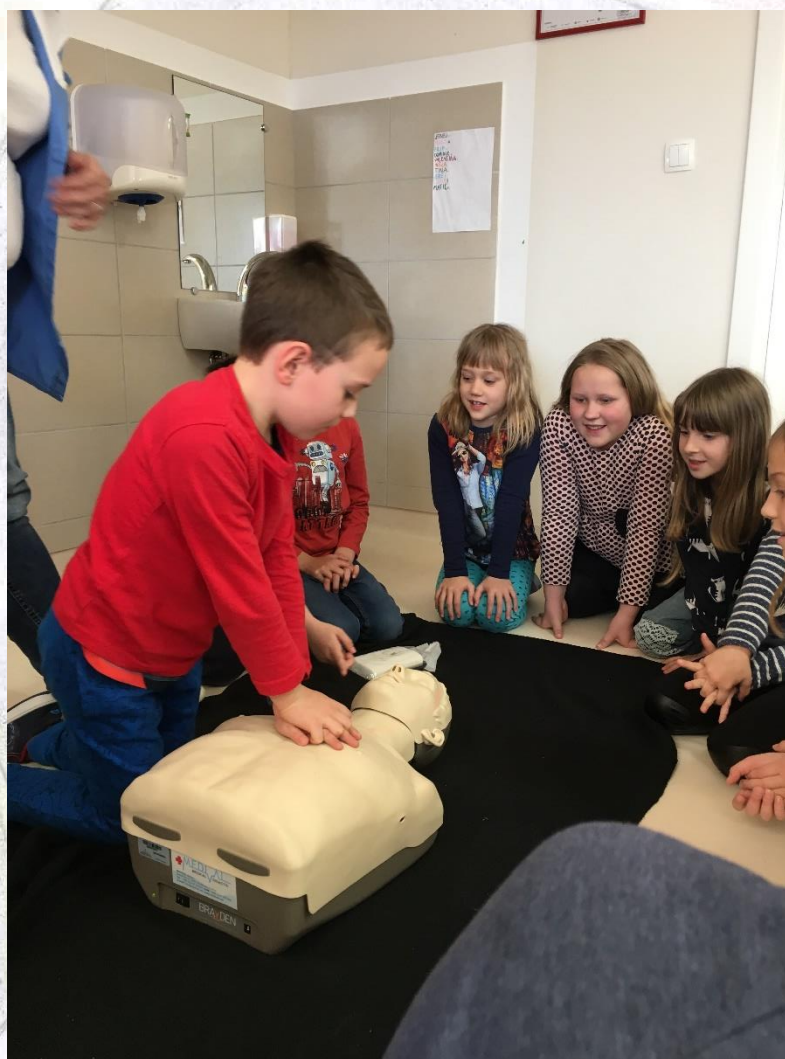
*Živa Mešel*

PŠ VRH

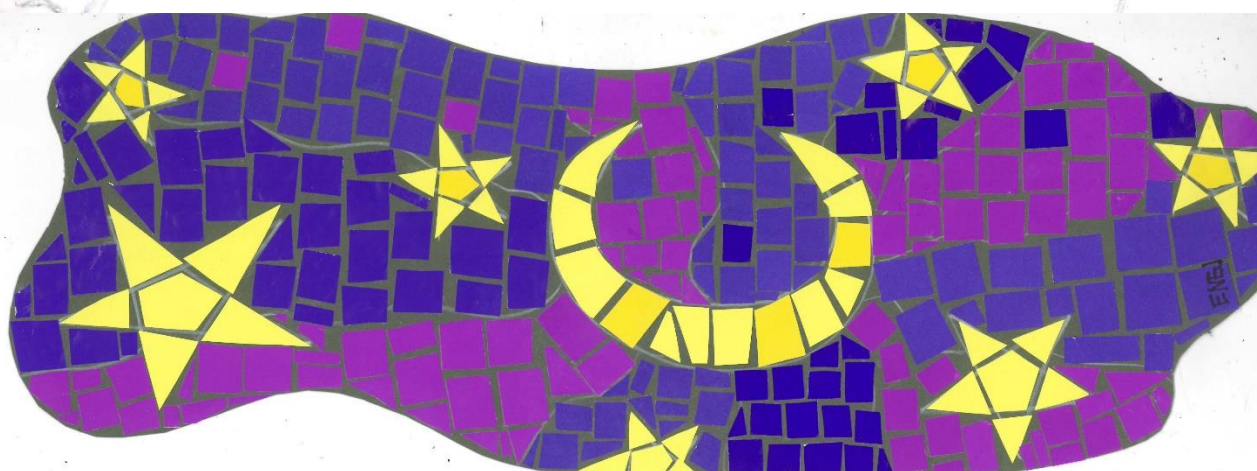
## Dan zdravja

Ob dnevu zdravja smo se pogovarjali o zdravi prehrani, narisali slastne zdrave krožnike, okušali hrano, se igrali kviz in izdelovali pogrinjke.

Obiskala nas je tudi gospa Mojca Mraz, ki nam je povedala veliko zanimivosti o poškodbah, predvsem pa nam je pokazala, kako oskrbimo poškodovanca.



*Klaudija Košenina*



*Enej Vodušek*

## ŠOLSKA KUHINJA

**Ko kuhanje postane v veselje z veliko ljubezni**

**Otroci so naše največje bogastvo. So iskreni, razigrani, nežni, ljubeči in nagajivi.**

Vse to in še več se skriva v njihovih iskrivih pogledih in iskrenih dejanjih. A biti starš zagotovo ni lahko. Je najtežja »služba«, ki se začne, ko je otrok še v varnem zavetju materinega trebuha, in se ne konča niti, ko otroci že odrastejo. A vsekakor je biti ali postati starš nekaj najlepšega.

*Obstajajo deli srca, za katere človek niti ne ve, da jih ima,  
dokler ne začuti ljubezni do otroka.*



V šolski kuhinji čutimo ljubezen do otrok vsak dan posebej. Kuhanje za naše otroke – učence nam je v čast, čeprav se občasno pojavi tudi kakšna neprimerna opazka. Včasih se tudi oglasi kakšen starš s pripombami, da so na jedilniku kar naprej sendviči, polnozrnatni izdelki, kupljeni cmoki ... Pa saj veste, dragi starši, da prehrana Mc Donald' s ni primerna za naše otroke.

Ogromno imamo tudi otrok, ki imajo dieto. Za te se še prav posebej trudimo, da jim omogočamo čim boljšo in zdravo prehrano.

Zato se bomo še naprej trudili za naše najmlajše goste in jih poskušali zadovoljiti.

*Če želite vzgojiti dobrega človeka, vzgojite srečnega človeka.*

*Anica Mehle*

## LIKOVNO USTVARJANJE



*Eva Simonič*

PŠ VRH

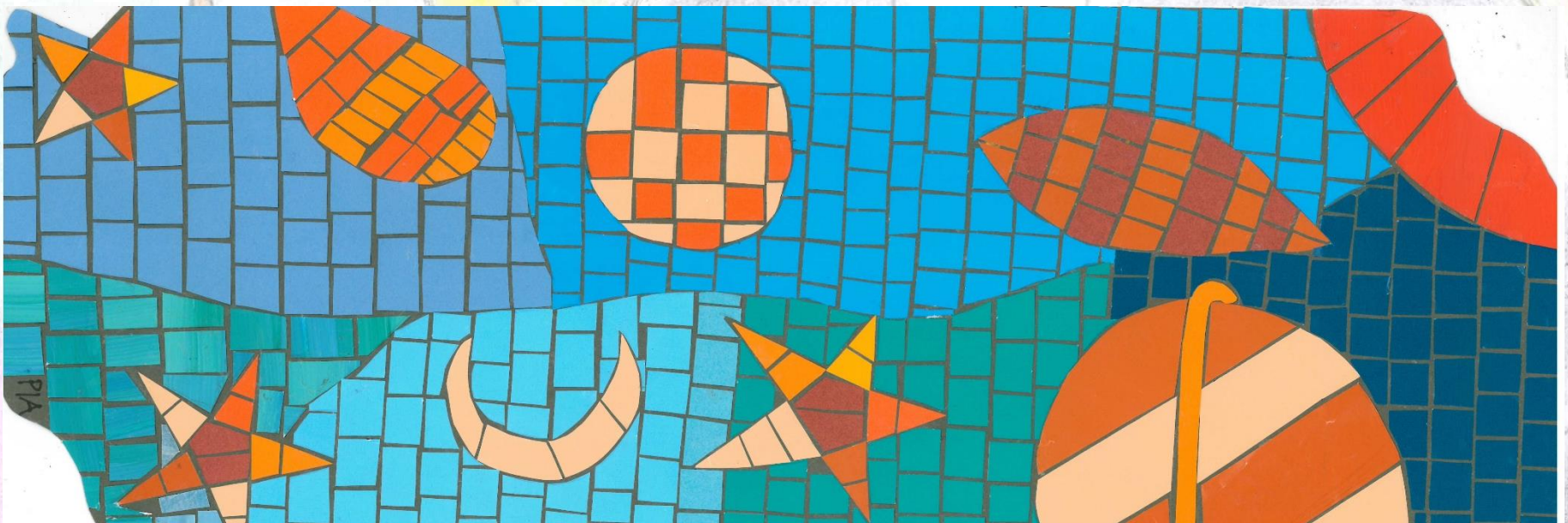
## Učenje je lahko tudi zabavno

Z učenci smo izdelali pico, ki smo jo razdelili na osmine. Na zabaven način smo se učili sestavljati pico z različnimi sestavinami in s tem utrjevali znanje delov celote.

*Klaudija Košenina*



## LIKOVNO USTVARJANJE



*Pia Privšek in Tim Kreže*



MŠ LAŠKO

## Pasavček je moj prijatelj

**Poznate pesmico o Pasavčku? Prvošolci jo zelo dobro poznamo, saj nas Pasavček spremlja že celo leto.**

V letošnjem šolskem letu smo tudi učenci 1.b-razreda vključeni v mednarodni projekt Pasavček. Namen tega projekta je spodbujanje pravilne uporabe otroških varnostnih sedežev ter varnostnih pasov med vožnjo z avtomobilom. Ker se pomena prometne varnosti dobro zavedamo, smo temu projektu namenili celo leto. Izvajali smo različne dejavnosti, ki so bile zabavne, a hkrati zelo poučne. Že v začetku leta nas je obiskal policist, ki nas je opozoril na pomen dobre vidljivosti v prometu. Z njim smo prehodili šolske poti in obiskali policijsko postajo. Med letom smo se ves čas pogovarjali o prometni varnosti tudi pri pouku, izdelovali različne stvari v zvezi s tem, Pasavček nas je tako rekoč spremljal ves čas. Pri likovni umetnosti so nastali čudoviti izdelki Pasavčka, nanj smo se spomnili tudi pri drugih predmetih. Spremljal nas je tudi med

vsakodnevno igro, kjer smo prometna pravila utrjevali s pomočjo igre Varnost v prometu in s prometno preprogo, po kateri so drveli naši avtomobili. Prav tako smo

Pasavčku namenili letošnjo pustno masko, s katero smo opozarjali tudi širšo javnost o pomenu pravilne prijetosti v prevoznih sredstvih. S svojimi dejavnostmi smo bili zelo pridni, se v avtomobilu pridno pripenjali in opozarjali tudi ostale družinske člane, zato nas

je aprila obiskal sam Pasavček, ki je zaigral v lutkovni predstavi o navihanki Tinki, ki se ni držala pravil v prometu.

Celo leto smo se zelo zabavali in zdaj kar naprej opominjamo svoje starše, če se slučajno pozabijo pripeti v avtomobilu. Če jih že piskanje ne dela nemirne, jih zagotovo utrudimo mi in se tako pripnejo. Saj veste: **»Red je vedno pas pripet!«**

*Pasavček je moj prijatelj,  
z njim je v avtu vedno varno,  
vozit se je res zabavno,  
če vsi vemo, kaj je red:  
red je vedno pas pripet.*

*Očku rečem al` pa mami,  
da me s pasom varno spravi,  
vsi naj vemo, kaj je red:  
red je vedno pas pripet.*

*Lojzka Kapel, Urška Wiegele*

# FOTOREPORTAŽA Pasavček



*Urška Wiegele*





PUST

## Pustno rajanje

Z izvirnimi kostumi smo v PŠ Vrh poskusili pregnati zimo. Rajali smo skupaj z otroki iz vrtca ter glasno odšli na sprehod po vasi. Pregarjanje zime nam je tokrat dobro uspelo.

*Klaudija Košenina*

PUST MASTNIH UST

## Pib-bip! Pib-biiiiip! Wruuum ...

Mladi in odgovorni vozniki od 1. do 3. razreda naše šole smo se v soboto, 2. marca, udeležili pustne povorke po mestnih ulicah Laškega.

Izdelali smo avtomobile iz kartonskih škatel, jih pobarvali in poslikali. Naši dirkalniki so bili pripravljeni na prvo vožnjo. Na čelu povorke sta nas spremljala dva semaforja, ki sta poskrbela za red in prometno disciplino na cesti ter da ne bi prišlo do trka. Kljub hitrosti nismo pozabili na varnostni pas, ker vemo, da je red vedno pas

pripet. Med štirinajstimi skupinskimi maskami smo zasedli tretje mesto in si prislužili kopanje v Thermani Laško. Seveda smo vsi vozniki avtomobilov dobili tudi vsak svoj krof, da je bila pot do doma lažja in bolj zbrana. In ne pozabite: »Red je vedno pas pripet!«

*Urška Wiegele*





MŠ LAŠKO

## Pustno rajanje

**Pustni torek je bil zelo nenavaden dan. Na hodnikih razredne stopnje so se dogajale čudne reči.**

Ves čas se je samo prepevalo: »Tralala, hopsasa, pustne smo šeme, tralala, hopsasa, nič nismo lene. Tralala, hopsala okrog se vrtimo, tralala, hopsasa, in veselimo.« In ne boste verjeli, to niso bilo otroci. Niti ni bilo nikjer nobene učiteljice, ki bi želela umiriti to rajanje. Ta dan so šolske prostore zavzeli policisti, gasilci, gozdne vile, čarovnice, najrazličnejše živali in seveda ni manjkalo niti super junakov. Pustno rajanje ni bilo le na šolskih

hodnikih, saj se je prestavilo tudi na ulice Laškega, kjer se je prepevalo še bolj glasno in živahno. Za varnost je bilo poskrbljeno, saj so policisti več kot dobro opravljali svoje delo.

Kje so bili otroci in učiteljice ta dan, ne veva. Lahko pa vam poveva, da so se naslednji dan vrnil živi in zdravi v šolske klopi.

Dokaz o najbolj nenavadnem toroku v letošnjem šolskem letu je zgornja fotografija.

*Lojzka Kapel, Urška Wiegele*

## Dva nasmeha

Dva nasmeha se spoznata,  
naredita dva obrata.

V kavarno iz črk vstopita,  
s kakavom se zamotita.

In potem na poti v mesto  
prečkata besedno cesto.

Manjka jima par korakov,  
do besednih vrtiljakov.

Na krovu sreče posedita,  
dokler se ne zavrtita.

K vrtiljakom sta prišla,  
že vrtita se oba.

Hitro, hitro se vrtita,  
dokler sreče ne izgubita.

Sreča pa se je polila,  
z vrtiljaka se razlila.

Dva nasmeha rešitev sta iskala,  
dokler sreče nista stkala.

*Eva Štavič*